

B I D R A G

til

Kundskab om Finnerne

i

Kongeriget Norge.

Af

Nils Vibe Stockfleth,

Præst.

NE Fara
Depotbibliothek I.

CHRISTIANIA.

Forlagt af C. A. DYBWAD.

Trykt hos W. C. Fabritius.

1848.

Lenvig.

Den 4de Juli forlod jeg igjen Lyngen og gik i Maursund, 3 1/2 Mil fra Lyngen, ombord paa Dampskibet for at følge med samme til Talvig; da det kom tilbage fra Hammerfest, fulgte jeg med det til Lenvigen, hvor jeg ankom den 12te, ifølge Pastor Halls Indbydelse til ogsaa at besøge hans Finner, en Indbydelse, der i philologisk Henseende maatte være mig kjærkommen.

Hr. Hall ønskede at erholde en Skolelærer, der forstod Finsk: jeg lovede at tage et af ham dertil udset ungt Menneske nogen Tid til mig; dette lykkedes imidlertid ikke, da han var Forældrenes eneste Søn, og Faderen var sygelig og svag.

Hall havde oversat adskillige Religions-spørgsmaal og Svar i Lenvigens Dialekt. Dagen efter Ankomsten til Lenvigen reiste vi ind til Annexet i Monselvdalen (eller Molselvdalen), der var smukkere end jeg havde forestillet mig, uagtet jeg havde hørt meget tale om dens Smukhed.

Søndagen den 16de holdt jeg finsk Skriftetale for de forsamlede Finner. Efter endt Gudstjeneste bleve vi indbudne til et Bryllup paa Gaarden Olsberg (Olsborg?), hvor vi bleve til Tirsdag Formiddag.

Gjæsterne, hvis Antal, med Børnene iberegnete, udgjorde omtrent 150 Mennesker, vare ikke blot fra Lenvig Sogn, men ogsaa fra

Nabosognene. Mandag ønskede man at holde Andagt, med Fornøielse gav jeg paa Opfordring mit Løfte, at tale nogle Ord, dog med den Betingelse, at de først skulde holde deres Andagt, saaledes som de vare vante til, en Opfordring, der ligeledes med megen Beredvillighed blev indrømmet.

En aldrende Mand, der sædvanligen holdt Foredrag, var ikke nærværende; en ung Mand, som fra Tranø Sogn med Kone og Barn var blandt Gjæsterne, udkaaredes til at holde en Tale; det var et hæderligt, beskedent ungt Menneske, der saavel for som efter Andagten taledede med mig om disse Husandagter; med Fornøielse og med Bevidnelse om sin Tak hørte han mine Bemærkninger. Hauges Psalmebog benyttedes ved Sangen; da vi havde sat os og Andagten skulde begynde, kom den omtalte Gamle, og satte sig iblandt de øvrige Tilhørere. Da den unge Mand havde endt sit Foredrag, som han skilte sig meget godt ved, kom Raden til mig; jeg bad den Gamle, som den ældste iblandt os, først at give os nogle Ord, og nu holdt Gamlingen et kort, og et baade vakkert og kristeligt Foredrag, som Hall og jeg med Fornøielse hørte paa, etterat jeg havde ladet synge en Psalme taledede jeg nogle Ord.

Iblandt Bryllups-Gjæsterne paa Olsberg traf jeg flere Venner og Bekjendte, som havde drevet Fiskeri paa Østfinmarkens Kyster i de

Aar, jeg var Præst i Provstiet og reiste om i samme. De i Finmarken fiskende Nordfarere og jeg vare altid meget gode Venner; flittigen bivaanede de Gudstjenesten i Kirkerne, i Husene og stundom paa aaben Mark. Da mange af dem synge meget godt, hjalp de mig ofte som Forsangere at styre og lede Sangen.

Tirsdag Morgen, da vi havde drukket Kaffe og spist en god Frokost, (det var kuns en Enkelt, der drak en liden Dram), begyndte Selskabet at berede sig til Afreisen; en Billet blev stukket mig i Haanden af et ungt Menneske med et alvorligt Aasyn. Seddelen indeholdt en Anmodning om at tale nogle Afskedsord. Da jeg igjen fik Øie paa ham, der havde stukket mig Seddelen i Haanden, gik vi noget afsides: „Foragter Du min Skrivelse?" spurgte han, — jeg havde endnu ingen Forberedelser truffet til at opfylde hans Forlangende —. „Ingenlunde, var mit Svar, jeg bevidner Dig tvertimod min Tak for din Seddel og min Fornøielse over din Lyst til at høre Ordet"; hans Ansigt opklaredes nu betvdeligen. Da vi kom tilbage til de Andre, traadde flere af de Ældre frem og spurgte, om ingen af Præsterne vilde sige et lille Afskedsord; da Broder Hall forslog, at den ældste af de tilstedeværende Præster burde gjøre dette, saa skede dette ude paa Gaarden, saasom Veiret var godt, og vi just her vare forsamlede.

Med gjensidig Tilfredshed og Fornøielse sagde vi nu hverandre Farvel. Ædruelighed, Orden, anstendig og passende Munterhed gjorde, at Tiden gik baade hurtigen og behageligen. Samtlige tilkjendegave de deres store Deltagelse i og Fornøielse med de for Finnernes religiøse Undervisning i deres eget Modersmaal trufne Foranstaltninger.

Onsdag kom Hall og jeg tilbage til Lenvigen; jeg læste op af Bøgerne for de her tilstedeværende Finner, der følte sig paa en behagelig Maade tiltalte; dialekt-Forskjellen lagde ingen Hindringer iveien.

Søndagen den 23de Juli holdt jeg norsk Skriftetale og Hall norsk Høimesse; ud paa Ettermiddagen reiste Hall og jeg fra Lenvigen og kom til Bendsfjorden, Dagen etter til Tromsø, hvor Fru Hall „var paa en lille Reise" hos sine Fosterforældre.

Nils J. Chr. Vibe Stockfleth